

IK VOELDE ECHT DAT JEZUS NAAST ME ZAT ...

Chris Vaassen woont, samen met haar man Jos, in een rustige straat van het landelijke Lanaken. Vanop de eerste verdieping van haar huis heeft ze mooi uitzicht over het pittoreske plaatsje in het Maasdal. Het is er goed wonen. De uitgestrekte bossen die het dorp omringen, vormen een paradijs voor natuurliefhebbers. Chris zelf is er ook een van, en ze wandelt graag door het groen. De schoonheid van de schepping boeit haar en ze zal die graag in een schilderij proberen te vangen. Ze bundelt creativiteit en kunstzinnigheid in een opleiding die ze begonnen is aan de tekenacademie – een late roeping, zeg maar. Hoe dan ook, Redenen genoeg om te spreken van een gelukkig leven. Dat was ook zo, totdat ...

Maar laten we niet op de feiten vooruit lopen en eerst terugkeren naar de jonge jaren van Chris – de jaren '60 en '70. Ze groeide op als enig kind. Vader was behoorlijk streng en communiceerde niet veel. Dat was in die tijd niet echt de gewoonte. En hij had dat ook niet geleerd in het boerengezin met zeven kinderen waar hij uit afkomstig was. Moeder was een heel gelovige vrouw, die Chris leerde bidden. "Naar de kerk gaan was heel gewoon toen; het zat er altijd vol." Toch was de kerkgang voor Chris niet alleen maar een

gewoonte. "Ik dacht altijd veel over de dingen na, als kind op de lagere school al. Toen werden er nog Bijbelse geschiedenissen verteld en die kregen altijd mijn volle aandacht. Ze grepen me echt." Verhalen horen is nog niet hetzelfde als verhalen begrijpen. Daar werd ze regelmatig mee geconfronteerd. "Ik was bij de jeugdbeweging. Op Goede Vrijdag deden we ieder jaar de kruisweg en gingen we altijd de staties langs. (nvdr: de kruisweg is een reeks van schilderijen of sculpturen – meestal te vinden in een katholieke kerk. Die beeldt de lijdensweg van Jezus uit. De gelovigen houden bij iedere afbeelding halt ('statie') om er stil te staan bij Zijn kruisdood). Ik vroeg me dan af waarom Christus daar aan het kruis moest hangen. Dat werd me nooit uitgelegd". Dat

diepe religieuze vragen een tienermeisje zo hard bezig konden houden, lijkt misschien vreemd, maar ze intrigeerden haar onmiskenbaar. En ze veroorzaakten heel wat innerlijke onrust.

Een brug over de kloof

Toen Chris tegen het einde van haar middelbare schooltijd een vriendje kreeg en hij haar uitnodigde naar een 'jeugdbijbelstudie' was het alleen maar logisch dat ze op dat voorstel inging. Het bleek een openbaring; ze ontdekte dat de kruisiging niet zomaar een dramatische en gruwelijke executie was van een rebel die in conflict gekomen was met het religieuze establishment. Maar ten gronde het ultieme offer dat de kiem van hoop bevatte voor de mensheid. De verklaring ligt in de gebeurtenis die de door de christenen de

'zondeval' wordt genoemd. Het moment waarop de eerste mensen besloten zich niet te houden aan Gods geboden en daarmee een voor hen onherstelbare breuk met de Schepper veroorzaakten. Chris:

"De rust die ik zocht had ik gevonden."

"We waren allemaal gescheiden van God. Maar Jezus is naar de aarde gekomen en Hij is aan het kruis gegaan om de kloof te overbruggen. Om ons met al onze moeite, met al onze pijn en al ons verdriet, terug bij de Vader te brengen. Als mensen zijn we allemaal afgedwaald, en zo voelde ik me ook. Maar Hij heeft me terug gebracht en heeft mij rust en stabiliteit in het leven gegeven. Het klinkt misschien vreemd of eigenaardig, maar opeens keek ik naar buiten en de bloemen leken uitbundiger te bloeien. Ik zag de natuur, de hele schepping anders. De rust die ik zocht had ik gevonden".

De tijd verstreek en het leven van Chris nam een nieuwe wending. Na de middelbare school kwamen de hogere studie, de relatie met het vriendje ging uit ... Wat later verscheen een nieuwe potentiële levenspartner, Peter, op het toneel. Dat hij een overtuigde atheïst was, legde een hypotheek op de verhouding. Maar toen ook hij overtuigd was van de waarheid van de

Bijbelse boodschap, stond niets de romance nog in de weg. De twee trouwden, kregen drie kinderen en konden op alle vlakken van het leven genieten.

Totdat ...

Diagnose

Peter en Chris waren inmiddels zo'n tien jaar getrouwd, en allebei halfweg

alles werd nagekeken. Er werd niets gevonden ... "Was het de stress op het werk? De drukte van het jonge gezin? Of was er serieus iets mis op lichamelijk vlak? Een mens haalt zich op zulke momenten van alles in zijn hoofd. Maar in het hoofd van Peter ging er wel degelijk iets mis. Chris: "Daarna is het ineens heel snel gegaan. Op een avond riep hij plotseling: "Ik kan niet meer slikken. We gingen direct naar het ziekenhuis en niet veel later kregen we heel slecht nieuws. Ze zeiden tegen me: dit is niet goed mevrouw, op de scan zien we een kwaadaardige

Chris met Peter en kinderen

de dertig. Maar uit het niets verschenen er donkere wolken. Op een familiefeestje was Chris iets bij haar man opgevallen: "Ik zag dat er iets haperde. Hij mankte zo wat met zijn been. Ik vroeg hem of hij pijn had, maar hij antwoordde dat hij vooral moe was. We zijn toch maar naar de dokter gegaan, er werd een bloedafname gedaan en

hersentumor. En zo te zien kunnen we niks meer voor hem doen."

De prognose was duidelijk: Peter had nog maar een maand of drie te leven. "Al de grond verdwijnt onder je voeten", herinnert Chris zich. "Je bent zo overweldigd door allerlei

gevoelens, een hele rollercoaster van: wat gebeurt er hier nu? Mijn man is niet meer te genezen. Ik weet nog goed dat ik tegen de dokter gezegd heb: doe er maar iets aan. Ik ging naar huis en heb de hele nacht niet geslapen." De vragen tolden in het rond. Te midden van de paniek die zich van Chris meester leek te maken, riep ze in haar gebed tot God: Heer geef me iets

"Heer, geef me iets waardoor ik weer rustig word."

waardoor ik weer rustig word. "En ook al wist ik diep van binnen dat dit niet meer goed zou komen, ik ervoer een vrede die verstandelijk niet te verklaren viel. Ik voelde als het ware dat Jezus naast me zat. Die rust is gebleven en mijn man voelde dat ook. Maar ik zei wel tegen God: die drie maanden zijn niet genoeg ..."

De laatste maanden

Ondanks de slechte vooruitzichten stelden de dokters toch alles in het werk om het onvermijdelijke uit te stellen. En dat het einde zou komen, werd des te meer duidelijk na de operatie. Hoe lang nog? Chris had de vaste overtuiging dat niet de dokters, maar wel God het moment zou bepalen. "Hij was gehandicapt na de ingreep. Hij had een spraakgebrek, kon niet meer op de woorden

komen. Afasie heet dat. Hij was ook verlamd aan één kant. Het enige wat Peter nog kon was TV kijken, Bijbel lezen en postzegels verzamelen." De maanden gingen voorbij, een heel jaar passeerde. "We hebben de tijd goed gebruikt. We hebben nog veel met elkaar kunnen delen. We hebben nog heel wat kunnen uitspreken met elkaar. Als hij de woorden die hij zocht niet kon vinden,

dan hadden we een blad met veel woordjes op die hij dan kon aanwijzen. We waren nog meer aan elkaar gehecht dan daarvoor." Dat Peter nog leefde, was eigenlijk een wonder. Maar het verhoopte medische mirakel kwam er niet.

Veel mensen laten bij een enorme tegenslag hun geloof in God los. Anderen klampen zich veel meer aan Hem vast. Chris koos voor het laatste. Ze kon haar verhaal en haar verdriet bij Hem kwijt, en bij medegelovigen. Wanneer ze niet in de gelegenheid was om haar nood met iemand te delen, nam ze een schrift waar ze haar gebeden in opschreef. Ze heeft het nog altijd, maar het is zo persoonlijk dat ze het aan niemand anders laat lezen.

Het uitzicht elkaar naderhand

opnieuw te ontmoeten in de hemel, bood Chris ongetwijfeld houvast. Ook Peter, nog altijd maar 35 jaar oud, had zich verzoend met zijn heengaan. "Hij wist waar hij naartoe ging. En hij zei tegen mij: ik zal genezen zijn bij Jezus in de hemel. Hij wist dat en ik kreeg de kracht van de Heer om dat ook te dragen. Ik kon dat aan – op dat moment toch ..." Maar het leven zonder haar man was moeilijk en de praktijk van alle dag stelde grote uitdagingen. De overtuiging dat haar man nu in de hemelse heerlijkheid gekomen was, veranderde niets aan de aardse realiteit. Het opvoeden van drie kleine jongetjes kan voor twee ouders al een hele klus zijn. Maar als je er als moeder alleen voor staat, is dat een nog veel grotere opgave.

Geef mij een man ...

"Alleen opvoeden? Ik zal je heel eerlijk zeggen, ik kon dat niet. Dat was het aller-, allermoeilijkste. Ik kon dat gewoon niet aan. Die kinderen waren zo druk. Snoepje mama! Snoepje dit, snoepje dat." En dan zwijgen we nog over de grotere problemen. Nu zal een christen beamen dat God voor hem of haar zorgt. Maar dat gaat toch een stuk gemakkelijker als het leven overloopt van zonneschijn en zegen. Als de stormen woeden en je in het woelige water dreigt ten onder te gaan, is dat een heel ander verhaal. Chris geeft volmondig toe dat

ze het ook als goede gelovige bijzonder moeilijk had: "Ik was boos op God. Hij had mij een man gegeven, maar ook weer afgenomen. Ik was echt kwaad daarover. Ik was ook jaloers op mijn overleden echtgenoot. Hij was in de hemel, ik bleef achter met de miserie. Het duurde wel even voordat ik al mijn emoties te boven kwam en mij terug op God kon richten. Mijn conclusie was uiteindelijk: ik kan geen moeder en vader tegelijk zijn. Ik kan met niemand overleggen als er vragen zijn. In dit huis hoort een man". In haar wanhoop – of was het toch hoop? – bad Chris een van haar vreemdste gebeden: Heer, geef mij een man, en laat hem hier aan de deur komen. Ze wilde niet zomaar lukraak op zoek gaan naar een nieuwe partner, maar opnieuw iemand van God ontvangen. En

misschien nog vreemder: haar gebed werd letterlijk verhoord. Op het moment dat Jos aan haar voordeur aanklopte, wist ze dat God geantwoord had: "Ik kon hem toch niet buiten laten staan ...?"

Déjà vu ...

De klik met Jos was er gelijk. Voor Chris, maar ook voor de

huis uit. Er kwamen kleinkinderen waar ze ook nu geregeld met alle plezier op past. Het leven lachte haar opnieuw hartelijk toe. Totdat ...

36 jaar nadat ze bij het ziekbed van Peter stond, stapte ze weer het ziekenhuis binnen. Een andere dokter, dezelfde diagnose. Bij Jos was een

"Je mag Hem alles vragen, ook al krijg je niet overal direct een antwoord op."

kinderen. Na de nachtmerrie van de dood en het overlijden van haar eerste man, kon ze weer beginnen dromen van een nieuwe toekomst. De kinderen werden groot en gingen het

hersentumor vastgesteld. Zou er een einde komen aan 30 jaar gelukkig getrouwd zijn? "Ik dacht opnieuw: Heer, U heeft mij die man gegeven, U gaat hem toch niet terugnemen?"

*"God is echt mijn Vader en ik
Zijn geliefde dochter.
Dat is niet alleen de theorie,
het is ook de praktijk."*

Alles kwam terug. De eerste maand heb ik enorm geworsteld met angst. Ik raakte teleurgesteld in God, het was een nieuwe emotionele rollercoaster. Ik heb opnieuw mijn schrift gepakt en er alles in opgeschreven wat ik voelde.

Ook mijn boosheid en teleurstelling, eerlijk en oprecht. Je mag eerlijk zijn in hoe je je voelt; God weet het toch. Hij ziet wat er in het hart leeft. Je mag Hem alles vragen, ook al krijg je niet overal direct een antwoord op."

Met Jos gaat het intussen weer de goede kant uit. Het gaat deze keer om een andere tumor, op een andere plaats in de hersenen. Hij werd geopereerd en de ingreep lukte wonderwel. De verdere behandeling laat een goede vooruitgang zien. "Eigenlijk zijn er tot nu toe geen bijwerkingen. De vooruitzichten zijn positief." Wil dat zeggen dat Chris zich de komende tijd geen zorgen meer hoeft te maken?

"Wat de toekomst gaat brengen, weet ik niet. Heel eerlijk, als ik daarover nadenk, dan zie ik het soms ook even niet meer. Dan denk ik aan de Bijbeltekst: 'Vertrouw op de Heer met je hele hart en steun niet op je eigen inzicht'. Kom ik opnieuw alleen te staan? Dat weet ik niet, maar ik kan evengoed eerder dan hem gaan. Toch zeg ik dikwijls: het komt altijd wel goed, want God is goed. Hij is mijn helper en mijn toevlucht. Als ik ga bidden, heb ik altijd in gedachte dat beeld voor mij dat ik bij Jezus zit en dat Hij mij omarmt. Zo mogen we leven als christen, omdat we in het offer van Jezus aan het kruis geloven. Dat beeld helpt mij. Hij is mijn schuilplaats. God is echt mijn Vader en ik Zijn geliefde dochter. Dat is niet alleen de theorie, het is ook de praktijk."

Don Zeeman